

Da Vita mødte Virginia

Forestillingen *Vita and Virginia* på CaféTeatret kredser om det intime forhold mellem to af det 20. århundredes store forfatterinder: Virginia Woolf og Vita Sackville-West

”I simply adore Virginia Woolf, and so would you, I met her last night at a party”, udbryder Vita Sackville-West begejstret (henvendt til publikum) efter sit første møde med Virginia Woolf til et middagsselskab i 1922. På det tidspunkt er Vita 30 år og Virginia 40 år. De to forfatterinder er begge gift med mænd, men har andre seksuelle affærer ved siden af. De indleder en lesbisk affære og får et venskab, som varer i næsten to årtier.

Det er WHY NOT THEATRE COMPANY, som gæstespiller forestillingen *Vita and Virginia* på CaféTeatret i København med Angela Heath-Larsen (Vita) og Sue Hansen-Styles (Virginia) i hovedrollerne i Eileen Atkins stykke fra 1992. Stykket spilles på engelsk og er instrueret af den Reumert-vindende instruktør Barry McKenna (*Flammens muse*, H3K).

Stykket er skrevet af den britiske skuespiller og dramatiker Eileen Atkins (f.1934), som professionelt har beskæftiget sig en del med Virginia Woolfs tekster. Hun har selv spillet hovedrollen som Virginia Woolf i *Vita and Virginia*. Hun har desuden turneret med showet *A Room of One's Own* og modtog prisen *Drama Desk Award for Outstanding One-Person Show* for samme show i 1991.

Vita and Virginia er bygget op som én lang dialog mellem de to hovedpersoner. Dialogen er hentet fra deres mangeårige brevkorrespondance, som varede indtil Virginias selvmord i 1941. Det er et ekstrakt af et venskab, som er poetisk, forførende og morsomt, og som viser to meget forskellige kvinders gensidige fascination af hinandens liv og litterære talenter. Dialogen er bygget op således, at der ikke nævnes årstal, men man glider ubesværet med og følger de to hovedpersoners bevidsthedsstrøm. Stilen *stream of consciousness* kendes også fra Virginia Woolfs forfatterskab.

Modsætningsfyldte personligheder

Det er Vita og Virginias modsætningsfyldte personligheder, som skaber dynamikken i stykket. Angela Heath-Larsen spiller den flamboyante Vita Sackville-West med den aristokratiske baggrund, klædt i ridetøj og lange støvler. Hun blev født på familieherresædet Knole i Kent og flytter senere til Sissinghurst, som hun omdanner til en af de flotteste haver i England. Hun er en populær forfatter i sin samtid og mest kendt for digtet *The Land* (1926) og romanerne *The Edwardians* (1930) og *All Passion Spent* (1931).

Vita rejser rundt i verden sammen med ægtemanden Harold Nicholson, der er diplomat, politiker og forfatter. De opholder sig til blandt andet i Mellemosten, Egypten, Moskva og Berlin, og Vitas rejsebreve er medrivende i deres beskrivelser af hendes møder med andre kulturer. Hun namedropper også gerne, hvilke personer hun møder undervejs. Vita og Harold lever i et åbent forhold, hvor de begge har affærer med andre kvinder og mænd.

Sue Hansen-Styles spiller Virginia Woolf med knold i nakken og iklædt velourkjole, og hun udgør med sin lidt sarte fremtoning en fysisk en kontrast til den farverige Vita. Hun er forfatter, litteraturkritiker, feminist og medlem af den berømte Bloomsbury Group. Ud over at være en del af

det litterære miljø i London i Mellemkrigstiden driver hun sammen med sin mand Leonard Woolf det uafhængige forlag The Hogarth Press i Richmond og udgiver førende lyrikere som T.S. Eliot samt Sigmund Freud på engelsk.

Virginias eget forfatterskab omfatter blandt andet romanerne *Mrs. Dalloway* (1925), *To the Lighthouse* (1927), *Orlando* (1928), *The Waves* (1931) og *Flush* (1933) samt litteraturkritiske essays: *Modern Fiction* (1919) og *The Common Reader* (1925). Derudover skriver hun essyet *A Room of One's Own* (1929), som i dag er et hovedværk inden for moderne kvindelitteraturforskning.

Hun er meget produktiv, selvom hendes liv er præget af perioder med angstanfald og sindssygdom. Hendes psykisk dårlige helbred fører til selvmord i 1941. Virginias verden er således langt mindre glamourøs, end den verden Vita lever i.

Passion for sprog

De to kvinder deler en passion for sproget og skriften, og de kommenterer hinandens liv og bøger gennem næsten 20 år. Vita er fuld af beundring over Virginias skrivetalent. Selvom Vita er en populær forfatter i sin egen samtid, så indrømmer hun, at hun ikke når op på det samme litterære niveau som Virginia. Virginia imponerer og forfører med sine litterære evner.

Vita forfører med sit sprog og sin livsappetit. Virginia lader sig således inspirere af Vita, da hun skriver romanen *Orlando*, som har en hovedperson, der rejser gennem flere århundreder, skifter køn og elsker både mænd og kvinder.

Romanen er tilegnet Vita, og hun er henrykt: "You have invented a new form of Narcissism – I confess – I am in love with Orlando". Samtidig udtrykker Vita dog også en modstand imod, at Virginia forsøger at gøre hende til noget, hun ikke er, når hun siger: "I won't be fictitious! I won't be loved solely in an astral body, or in Virginia's world."

Seksuelt begær

Vita vil ikke vælge eller lade sig begrænse, hun vil det hele. Hun er berygtet for sine affærer med kvinder – og hendes åbne ægteskab og sociale status muliggør dette. Det er ellers ikke socialt acceptabelt at være åben omkring sin biseksualitet eller homoseksualitet på det tidspunkt. Et eksempel derpå er Radclyffe Halls roman *The Well of Loneliness* (1928), som bliver forbudt i England på grund af sit lesbiske tema. Men Vita vedstår sig trods alt sit seksuelle begær: "I am reduced to a thing that wants Virginia". Virginia giver også udtryk for sin hengivenhed for Vita, og jalousi over Vitas andre affærer, og det kommer særligt til udtryk gennem sproget.

Et særligt rum

Der er en del namedropping undervejs i stykket, men det er kun de to kvinder, som står på scenen. Det er intenst og meget velspillet. Vita og Virginia tiltrækkes af hinanden, betror sig til hinanden, diskuterer, lytter, kommenterer, opmuntrer og formår i store træk at rumme hinandens forskelligheder og særheder, hvilket er nogle af de kvaliteter, som kendetegner de bedste kærlighedsrelationer og venskaber. Og man lytter gerne, for det er begavet og morsomt.